

JOHN MARRS

the
one

A TÖKÉLETES PÁR

Dream
válogatás

Meddig mennél el, hogy megtaláld az igazit?

Nem kell hozzá más, csak egy egyszerű DNS-teszt. Gyorsan mintát vesz az ember, és már össze is párosítják a DNS-párjával – azzal, aki genetikailag neki rendeltetett.

Ezt ígéri egy DNSPárod nevű alkalmazás. Egy évtizeddel ezelőtt egy nagyvállalat bejelentette, hogy megtalálták azt a gént, ami párosítja az embereket a lelki társukkal. Azóta világszerte emberek milliói találták meg a DNS-párjukat. Azonban ennek a felfedezésnek megvannak az árnyoldalai: a teszteredmények miatt számtalan párkapcsolat bomlott fel, valamint a feje tetejére állították a klasszikus értelemben vett románcot, randevúzást és szerelemet.

Öt nagyon különböző ember kap értesítést arról, hogy megtalálták a DNS-párjukat. Mindegyikük hamarosan találkozni fog az igaz szerelmével. De nem mindenki fog „boldogan élni, amíg meg nem hal”. Mert még a lelki társaknak is vannak titkaik. És némelyik bizony sokkalóbb, mint azt bárki sejtene…

Ez a lebilincselő regény bemutatja, hogy még a legtökéletesebb felfedezéseknek is lehetnek súlyos következményei.

JOHN MARRS

szabadúszó újságíró, aki az utóbbi 20 évben a televíziózás, a film és a zene világának híreiből készített interjúkat és cikkeket nemzetközi újságoknak, magazinoknak. Jelenleg Angliában él, Londonban.

Tudj meg többet a könyvről:

www.johnmarrsauthor.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A The One – A tökéletes pár döbbenetes! Gyönyörűen megírt mű, és lüktet benne a szív. A thriller és sci-fi rajongói nagyon fogják élvezni.”

AMAZON

„Ha DNS-mintával meg lehetne találni a lelki társadat, akkor elvégeztetnéd a tesztet? Ez az agyafúrt történet igazolja, hogy a szerelem akkor sem sima ügy, ha rásegít a tudomány.”

IRISH SUNDAY MIRROR

„Teljesen más, mint a többi pszichológiai thriller... Akár a Fekete tükör című sötét tévésorozat egyik epizódja... olyan profin írták meg, hogy az ember elgondolkodik: ez akár a valós életben is megtörténhet.”

PETERBOROUGH TELEGRAPH

Fantasztikus... Nem emlékszem rá, hogy utoljára mikor szórakoztam ilyen jól, és mi kavart fel ennyire. Ez a könyv kitűnő ritmusú, intelligens történet, de igazán a karakterek miatt válik remek írássá.”

LIBRARY JOURNAL

„Hihetetlenül eredeti sztori! Ezt a regényt mindenkinek el kell olvasnia, aki már volt olyan bátor, hogy randizásra adta a fejét.”

GOODREADS

„A The One – A tökéletes pár páratlan, kiszámíthatatlan, szédítő tempójú könyv. Izgalmas, ugyanakkor nagyon felzaklatja az olvasót.”

BOOKLIST

*Dream
válogatás*

JOHN MARRS

the

one

A TÖKÉLETES PÁR

— részlet —

1. fejezet

MANDY

Mandy visszafojtott lélegzettel bámulta a fotót a képernyőn.

A rövidre nyírt, világosbarna hajú férfi derékig letolt búváruhában, terpeszben pózolt a tengerparton. A szeme a lehető legvilágosabb kék volt. Széles vigyora tökéletes fehér fogsort villantott meg, Mandy pedig szinte a szájában érezte a férfi mellkasáról és a lábánál heverő szörfdeszkáról csöpögő sós víz ízét.

– Ó, istenem! – suttogetta maga elé, és hosszan kifújta a levegőt. Eddig fel sem tűnt neki, milyen sokáig tartotta vissza. Érezte, hogy bizsereg az ujjhegye, és elvörösödik. Átfutott az agyán: élőben vajon miként reagálna a teste, ha már egy fénykép ilyen hatással van rá?

Már kihűlt a kávéja a műanyag pohárban, de azért megitta. Gyorsan készített egy képernyőfotót, és elmentette az asztalon nemrég létrehozott „Richard Taylor” mappába. Körbenézett az irodában, hogy nem figyel-e valaki, miben mesterkedik, de senki sem foglalkozott vele.

Lejjebb görgetett, hogy megnézze a többi képet is a férfi „A világ körül” nevű Facebook-albumában. Az kétségtelen, hogy sokfelé járt, gondolta, és olyan helyekre jutott el, amiket ő csak a tévében vagy filmekben látott.

A férfi számtalan képen valamilyen bárban, ösvényen vagy templomban pózolt a nevezetességek mellett, az aranylító tengerpartot és a csapkodó hullámokat élvezve. Ritkán volt egyedül. Mandynek tetszett, hogy Richard társasági embernek tűnt.

A kíváncsiságtól hajtva visszább pörgette az idővonalát addig, amikor hatodikosként először csatlakozott a közösségi oldalhoz, majd végignézte három egyetemi éve alatt keletkezett bejegyzéseit is. Még esetlen tinédzserként is vonzónak találta.

Miután másfél órán át bámulta a jóképű idegen korábbi életét, Mandy a férfi Twitter-oldalára kattintott, hogy megtudja, mit érzett szükségesnek közölni a világgal. De Richard főként csak amiatt dühöngött, hogy az Arsenal lefelé menetel a Premier League-ben, és ezt csak néha szakították meg az eleső vagy valaminek nekiütköző állatokról szóló megosztások.

Az érdeklődési körük teljesen eltért, és így Mandy meg is kérdőjelezte magában, hogy vajon miért párosították össze őket, mi lehet bennük a közös. Aztán figyelmeztette magát, hogy már nem úgy kell gondolkodnia, mint a korábbi társkereső oldalak és applikációk esetében: a DNSPárod a biológián, kémiai anyagokon és a természettudományokon alapult, ő pedig egyikhez sem értett. Az emberek millióihoz hasonlóan Mandy is vakon megbízott a rendszerben.

Megnézte Richard LinkedIn-profilját, melyből kiderült, hogy a férfi két évvel ezelőtt végzett a worcesteri egyetemen, és azóta személyi edzőként dolgozik egy Mandytól negyven mérföldre lévő városban. *Nem csoda, hogy ilyen kigyúrt a teste!* – gondolta, és elképzelte Richardot maga fölött.

Egy éve be sem tette a lábát edzőterembe, és akkor is csak a húgai erősködtek, hogy ne nyavalyogjon már a tönkrement házassága miatt, hanem kezdje el összeszedni magát. Elcipeltek egy közeli hotel wellnessrészlegébe, ahol

megmasszírozták, kiszedték a szemöldökét, a szoláriumban leburnították, majd lávakővel és ismét kézzel is megmasszírozták, amíg ki nem püfölték az exét a háta és a válla minden csomójából és az összes eltömődött pórusából. Ezután kondibérletet kapott, és azt ígérte, hogy be fogja tartani az előírt edzéstervet. Még nem sikerült rávennie magát a heti rendszerességű edzésekre, de azért ettől függetlenül fizette a tagsági díjat.

Elképzelte, milyenek lesznek Richarddal a közös gyerekeik: vajon az apjuk kék szemét öröklik majd, vagy az övét, ami barna? Sötét hajúak és olajbarna bőrűek lesznek, mint ő, vagy szőkék és sápadtak, mint a férfi? Azon kapta magát, hogy mosolyog.

– Ez meg ki?

– Jézusom! – kiáltott fel rémülten, amikor meghallotta a hangot. – A frászt hozod rám!

– Akkor máskor ne nézz pornót munkaidőben! – vigyorodott el Olivia, és megkínálta gumicukorral. Mandy megrázta a fejét, jelezve, hogy nem kér.

– Nem pornó, hanem egy régi barátom.

– Ja, persze-persze. De figyelj majd Charlie-ra, mert valami értékesítési adatokat akar tőled!

Mandy a szemét forgatta, majd a képernyője sarkában lévő órára pillantott. Rájött, hogy ha nem kezd el hamarosan dolgozni, akkor végül viheti majd haza a munkát. A sarokban lévő aprócska, piros ikszre kattintott, és átkozta a hotmailes fiókját, hogy a DNSPárod levelét spamnek nézete. Az üzenet az utóbbi hat hétben a levélszemetet tartalmazó mappájában csücsült, amíg aznap délután véletlenül fel nem fedezte.

– Mandy Taylor, Richard Taylor felesége. Örülök, hogy találkoztunk! – suttogta. Észrevette, hogy szórakozottan egy láthatatlan gyűrűt forgat a gyűrűsujján.

2. fejezet

CHRISTOPHER

Christopher addig fészkelődött, amíg kényelmesen elhelyezkedett a karosszékben.

Derékszögben a szék karfájára fektette a kezét, és mélyen beszívta a bőrborítás illatát. *Hát, itt aztán nem spóroltak a minőségen!* – gondolta, mert a bőr puhasága és illata is arról árulkodott, hogy a bútordarab nem akármilyen üzletből származott.

Mivel a nő továbbra is a szobából nyíló konyhában volt, Christopher körbenézett a lakásában. Egy teljesen felújított, Viktória-korabeli ház földszintjén lakott, mely a bejárat feletti ólomüveg díszítés alapján valaha zárda lehetett. Csodálta a nő ízlését a kerámiadíszek terén, melyeket a nyitott kandalló kéménypillére körüli falakba épített polcokon helyezett el. De az irodalmi ízlése sok kívánnivalót hagyott maga után. Elhúzta a száját, amikor meglátta James Patterson, Jackie Collins és J. K. Rowling papírkötésű köteteit.

Kissé távolabb, a masszív dohányzóasztal közepére egy antilopbőrrel letakart tálcát tettek a két távirányító mellé. Négy hozzáillő alátét volt körülötte.

Megnyugtatta, hogy a nő ennyire ad a szimmetriára.

Christopher megnyalta a fogsorát, és a nyelve megállt egy pisztáciadarabka fölött, ami még korábban beragadt az oldalsó metszőfoga és a szemfoga közé. Amikor nem akart

kijönni, a körmét hívta segítségül. Még így sem mozdult meg, szóval figyelmeztette magát, hogy mielőtt elindulna, keressen majd fogselymet a fürdőszobaszekrényben. Kevés dolog idegesítette jobban, mint az ott maradt ételmaradék. Egyszer az étkezés kellős közepén hagyott ott egy randevút, mert a lánynak két foga közé ragadt egy darab kelkáposzta.

Hirtelen csiklandozó érzés fogta el az ágyékát a nadrágzsebe felől: nem is volt olyan kellemetlen. Christopher általában meglehetősen kényes volt arra, hogy bizonyos alkalmakkor semmiképp se legyen bekapcsolva a telefonja, és gyűlölte azokat, akik vele szemben nem voltak ilyen figyelmesek. De ma kivételt tett.

Elővette a telefonját, és elolvasta az üzenetet: a DNSPárod-tól kapott e-mailt. Eszébe jutott, hogy hirtelen felindulásból néhány hónapja elküldte nekik a szájából vett kenetet, de eddig még nem találták meg a regisztrált párját. Egészen mostanáig. Szeretne fizetni, hogy megkapja az illető elérhetőségét? – állt az üzenetben. *Szeretnék?* – kérdezte magától. *Valóban szeretnék?* Eltette a telefonját, majd eltöprengett, hogy vajon milyen lehet a párja, de aztán úgy döntött, hogy neveletlenség egy másik nőn gondolkodni, miközben még az előző társaságában van.

Felállt, és visszament a konyhába. A nő ugyanott volt, ahol néhány perce hagyta: a hideg, pala padlóra hevert, és még mindig a nyakába vágott a sajtvágo drót, amivel megfojtották. Már nem vérzett – az utolsó néhány csepp a blúzgallérja körül gyűlt össze. Christopher elővette digitális Polaroid gépét a kabátzsebéből, és két egyforma képet készített a lány arcáról, majd megvárta, hogy elkészüljenek.

A fotókat egy feles méretű kartonborítékba tette, és a zsebébe csúsztatta.

Christopher ezután összeszedte a felszerelését, majd bepakolta a hátizsákjába. Kilépett a kert sötétjébe, és csak ott vette le nejlon lábzsákját, álarcát, valamint símaszkját.

3. fejezet

JADE

Jade elmosolyodott, amikor Kevin SMS-e felvillant a mobilján.

Jó estét, gyönyörűségem, hogy vagy? Szerette, hogy Kevin minden üzenetét ugyanígy kezdte.

Jól, köszi – felelte, majd odabiggyesztett egy szmájlit. Bár teljesen kimerültem.

Ne haragudj, hogy nem írtam korábban. Zűrös volt a mai nap. Nem akasztottalak ki, ugye?

Csak egy kicsit, de tudod, milyen házsártos tehen tudok lenni. Mit csináltál?

A kijelzőjén egy fából épített csűr és egy traktor jelent meg a vakítóan ragyogó napfényben. Az épületben éppenhogy ki tudta venni a fémrudak mögötti teheneket, valamint a tőgyükre kapcsolt fejőgépet.

A tehenistálló tetejét javítottam. Nem mintha esőre számítanánk, bár most már az sem kizárt. És nálad mi a helyzet?

Én pizsamában fekszem az ágyban, és azokat a furcsa hoteleket nézem a Lonely Planet oldalán, amikről meséltél. **Jade a padlóra tette a laptopját, és felnézett a táblára, amin összegyűjtötte, hogy hová szeretne eljutni.**

Ugye, milyen csodálatosak? Egy nap majd be kell járnunk a világot, hogy együtt megnézzük őket!

Most szinte azt kívánom, hogy bárcsak én is kihagytam volna egy évet az egyetem után, hogy hátizsákkal járjam be a világot a haverjaimmal.

Miért nem mentél velük?

Ez elég hülye kérdés... Ahonnan én származom, ott nem épp a fán terem a pénz.

Bárcsak úgy lenne! – gondolta. A szülei nem voltak gazdagok, neki pedig finanszíroznia kellett a tanulmányait. Akkor a diákhitele volt, mint a Tyne folyó, miközben az egyetemi lakótársai mind valóra váltották az álmaikat, és beutazták Amerikát. Szörnyen feldühítették az állandó Facebook-bejegyzéseik, és hogy végig kellett néznie, milyen jól érzik magukat – miközben ő nem volt ott velük.

Drágám, most sajnos rövidre kell fognom, mert mennem kell segíteni apámnak megetetni a marhákat. Később még írsz majd?

Most viccelsz? – felelte Jade bosszúsan, amiért csak ilyen rövid idő jutott rá, pedig egész éjszaka azt várta, hogy beszélgethessenek.

Szeretlek, csók – írta Kevin.

Ja, persze – válaszolta Jade, és letette a telefont. Egy pillanattal később felvette, és újra írni kezdett: Én is szeretlek! Csók.

Jade kimászott a vastag paplan alól, és az éjjeliszekrényen lévő töltőre tette a telefonját. Az egész alakos tükörbe nézett, melynek keretére az épp utazgató barátai fényképeit ragasztotta, és megfogadta: ezentúl többet alszik, és több vizet iszik majd, hogy eltüntesse a szeme körül sötétlő karikákat. Eszébe véste, hogy a hétvégén ne felejtse el trimmeltetni göndör, vörös fürtjeit, és önbarnító spray-vel is kényeztesse majd magát. Mindig jobban érezte magát, ha sápadt bőre egy kis színt kapott. Visszabújt az ágyba, és azon töprengett, vajon mennyivel lett volna másabb az élete, ha a barátaival együtt ő is kihagy egy évet. Abból talán elég bátorságot meríthetett volna, hogy a szülei nyomása ellenére ne térjen vissza Sunderlandbe a három loughboroughi évet követően. A családjából ő volt az első, aki egyetemre járt, így sem az apja, sem pedig az anyja nem értette, hogy miért nem árasztották el állásajánlatokkal attól a pillanattól kezdve, hogy megszerezte a diplomáját.

És miközben egyre nagyobb halomba gyűltek a hitelkártyaszámlák és a hitelek, nem volt más választása, mint huszonegy évesen csődöt jelenteni, vagy pedig hazaköltözni a családi házba, ahonnan már azt hitte, hogy végleg megszökött.

Gyűlölte, hogy dühös, frusztrált emberré vált, de nem tudta, hogyan változhatna meg. Neheztelt a szüleire, amiért rávették, hogy menjen haza, és kezdett elhidegülni tőlük. Mire megengedhette magának, hogy lakást béreljen, szinte már nem is beszéltek.

Azért is őket hibáztatta, hogy nem sikerült karriert csinálnia az utazás és turizmus területén, a munkanapjait pedig egy külvárosi hotel recepciós pultja mögött kellett töltenie. Ennek a munkának ugyan csak átmeneti jellegűnek kellett volna lennie, de menet közben valahogy állandósult. Jade már belefáradt abba, hogy mindenkivel ingerült, és sóvárogva szeretne volna újra azt az életet élni, amit korábban elképzelt magának.

Minden egyes napja ugyanolyan volt, akárcsak az *Idétlen időkgig* című filmben. Az egyetlen színfoltot az jelentette, ha azzal a férfival beszélhetett, akivel a DNSPárod hozta össze. Kevinnel.

Rámosolygott a legfrissebb, bekeretezett fényképére, ami a könyvespolcra figyelte. A férfi szőke haja és szemöldöke már-már fehérnek tűnt, mosolya fülig ért, napbarnított teste pedig soványsága ellenére is izmos volt. Ilyet még álmodni sem lehetett volna. Hét hónapja beszélgettek már, és Jade ugyan csak néhány képet kapott tőle, de abban a pillanatban, hogy először beszéltek telefonon, megtapasztalta azt a libabőrözős érzést, amiről a magazinokban szoktak írni. Biztos volt benne, hogy nincs a Földön másik férfi, aki jobban illene hozzá.

A sors viszont ritka szemét tud lenni, gondolta, hiszen a párját a világ másik végébe, Ausztráliába teremtette. Egy nap talán majd találkozik vele, ha valaha esetleg megengedheti magának.

4. fejezet

NICK

– Pedig nektek mindenképp meg kellene csináltatnotok! – vigyorodott el Sumaira ördögien csillogó szemmel.

– Miért? Én már megtaláltam a lelki társamat – felelte Sally, és összekulcsolta a kezét Nickével.

Nick az asztal fölé hajolt, és a másik kezével a proseccós üveg után nyúlt. Az utolsó néhány cseppet kiöntötte a poharába. – Kér még valaki? – kérdezte. A három vendég hangesztését követően kihúzta a kezét a menyasszonyáéból, és elindult a konyha felé.

– De hát biztosak akartok lenni benne, nem? – erősködött tovább Sumaira. – Úgy értem, ti nagyon jól megvagytok együtt, de sosem lehet tudni, hogy ki vár még az emberre...

Nick visszatért a konyhából az üveggel – aznap este ez már az ötödik volt –, és tölteni akart Sumairának. Deepak a felesége poharára tette a kezét: – Neki már nem kell több, barátom. Locsogó kisasszony épp eleget ivott ma estére.

– Ünneprontó! – vetette oda Sumaira egy grimasz kíséretében, majd visszafordult Sallyhez: – Én csak azt mondom, hogy még mielőtt oltár elé vonulna az ember, biztos akar lenni abban, hogy megtalálta *az igazit*.

– A te szádból olyan romantikusnak hangzik – jelentette ki Deepak a szemét forgatva. – De nem gondolod, hogy

talán nem neked kellene döntened helyettük? Ami nem romlott el, azt nem kell megjavítani.

– De nekünk bevált a teszt, nem? Úgy értem, amúgy is tudtuk, de így egy kicsit még biztosabbak lettünk abban, hogy egymásnak szánt bennünket a sors.

– Ha lehet, akkor ne legyünk már mi is önelégült, álszent párocska, jó?

– Drágám, neked ahhoz nem kell párkapcsolatban lenned.

Ezúttal Sumairán volt a szemforgatás sora. Egy húzásra kiitta a maradékot a poharából, miközben a férje le sem vette róla a szemét.

Nick a menyasszonya vállán pihentette a fejét, és kinézett az ablakon: autók reflektorai csillogtak odakint, emberek nyüzsögtek a kocsmá előtti járdán. Egy korábbi gyárépületből kialakított lakásban éltek, ahol az ablakok a menyegyzettől a padlóig értek, így óhatatlanul is látni lehetett a forgalmas utcát, saját egykori életét. Nem is olyan rég még kocsmatúrákkal töltötte az estéit Birmingham menő vagy épp azzá váló részein, majd elaludt az éjszakai buszon, hogy csak a lakhelyétől jóval távolabb ébredjen fel.

De szinte egy csapásra megváltozott minden, amikor találkozott Sallyvel. A nő a harmincas évei elején járt – öt évvel volt idősebb nála –, de amikor az első alkalommal régi Hitchcock-filmekről beszélgettek, rögtön tudta, hogy ő valahogy más. Sally a kapcsolatuk kezdetétől örömmel mutatott neki új úti célokat, ételeket, művészeti alkotásokat és zenéket, Nick pedig más szemmel kezdett el nézni a világra. A menyasszonyára pillantott, és hihetetlenül erős arccsontját, rövidre nyírt, pixie frizuráját, valamint szürke szemét elnézve remélte, hogy egy napon a gyerekeik majd az anyjuk vonzó külsejét és nyitottságát öröklik. Afelől nem volt egészen biztos, hogy ő mit ajánlott cserébe Sallynek, de amikor egy szantorini étteremben a harmadik évfordulójukon

megkérte a kezét, a nő úgy elkezdett sírni, hogy Nick nem tudta, igent vagy nemet jelent-e.

– Ha ti vagytok a legjobb példa, hogy mit is jelent DNS-párnak lenni, akkor Sallel én szívesen maradnék úgy, ahogy vagyunk – ugratta őket Nick, majd lejjebb csúszta a szemüvegét az orrán, hogy megdörzsölje fáradt szemét.

Az e-cigarettájáért nyúlt, és többször beleszívott. – Már majdnem négy éve vagyunk együtt, és most, hogy megígérte, hogy szeretni, tisztelni, valamint engedelmeskedni fog, száz százalékgig biztos vagyok abban, hogy egymásnak teremtetek bennünket.

– Álljunk csak meg! *Engedelmeskedni?* – szakította félbe Sumaira felvont szemöldökkel. – Azt csak szeretnéd!

– Te engedelmeskedsz nekem – tette hozzá Deepak magabiztosan. – Mindenki tudja, hogy a kapcsolatunkban én hordom a nadrágot.

– Az igaz drágám, de gondolj csak arra, hogy ki is veszi neked azt a nadrágot.

– És mi van akkor, ha nem lesz jó az eredmény? – kérdezte hirtelen Sally. – Ha bennünket nem egymásnak teremtettek.

Nick eddig láthatóan jól szórakozott azon, hogy Sumaira megpróbálja rábeszélni őket a DNSPárod tesztjére. Két éves ismeretségük során nem először hozta szóba a témát, és biztos volt abban, hogy nem is utoljára. Sally barátnője egyszerre tudott ellenséges és meggyőző lenni. De most Nick meglepetten hallotta, ahogy Sally ezt mondja. Mindig is nagyon ellene volt a DNSPárodnak, akárcsak ő. – Tessék? – kérdezte.

– Tudod, hogy teljes szívemből szeretlek, és a hátralévő életemet veled akarom leélni... De mi van akkor, ha valójában nem vagyunk lelki társak?

Nick rosszállóan nézett rá. – Ezt meg mire véljem?

– Ó, semmi, ne aggódj! Nem gondoltam meg magam vagy ilyesmi. – Nyugtatóan megveregette a karját. – Csak

azon tűnődtem, hogy vajon boldogok vagyunk-e úgy, hogy azt gondoljuk, mi vagyunk *az igaziak* egymás számára, vagy biztosak is akarunk lenni benne?

– Bébi, te be vagy rúgva! – legyintett Nick, és megvakarta a borostáját. – Tökéletesen boldog vagyok azzal, amit tudok, és nincs szükségem semmilyen tesztre, hogy ezt kimutassa.

– Olvastam a neten valami olyasmit, hogy a DNSPárod körülbelül hárommillió házasságnak fog véget vetni. Bár egy generáció múlva már nem lesz olyan nagy dolog a válás – jegyezte meg Sumaira.

– Azért, mert akkor már a házasság sem lesz „nagy dolog” – vágott vissza Deepak. – Jegyezd meg, amit mondok: elavult intézménnyé fog válni! Senkinek sem kell semmit sem bizonyítanod, mert mindenkinek az lesz a partnere, akit a sors rendelt számára.

– Hát, te sem vagy túl nagy segítség – felelte Nick, és Sally málnás túrótortájának morzsálódó maradékába szúrta a villáját.

– Bocs haver, igazad van. Igyunk a véletlen bizonyosságára!

– A véletlen bizonyosságára! – felelték a többiek, és Nic-kéhez koccintották a poharukat. Csak Sallyé nem ért hozzá.

5. fejezet

ELLIE

Ellie végighúzta az ujját a tablete kijelzőjén, és dühösen futotta át a még aznap elvégzendő feladatai hosszú listáját.

Ula, az asszisztense kíméletlenül hatékony volt, és napjában ötször frissítette a listát, fontosság szerint is sorba rendezve annak elemeit – pedig ő maga sosem kérte meg rá. Igazából nem is tartotta hasznosnak ezt, sőt gyakran gyűlölte a tabletet és Ulát is az állandó emlékeztetőkért, illetve azért, mert sosem sikerült a lista aljára érnie. Néha úgy érezte, hogy legszívesebben lenyomná a kütyüt az asszisztense torkán.

Korábban azt remélte, hogy saját maga főnökeként mostanra már elég megbízható embert vett fel ahhoz, hogy a munkája nagy részét kiadhassa másoknak, de idővel, apránként kezdte elfogadni a „rohadt irányításmániás” címkét, amit egy volt barátja akasztott rá. Az órára pillantott: 22:10 volt. Rádöbrent, hogy már lemaradt az ünnepi kocintásról: ügyvezető igazgatójának ugyanis nemrég fia született. Nem hitte, hogy bárki is komolyan vette volna azt az ígéretét, hogy elmegy, hiszen ritkán szakított időt a barátkozásra. Ugyan az alkalmazottait ösztönözte e téren, és még a társasági klubot is támogatta anyagilag, ő maga semmiben sem vett részt – minden jó szándéka ellenére általában nem volt ideje az ilyesmire.

Ellie nagyot ásított, és kinézett a panorámaablakon. A feltűnést hivalkodóan kerülő irodája a londoni Shard felhőkarcoló hetvenegyedik emeletén volt, ahonnan a lent kanyargó Temzén jócskán túlra ellátott – egészen addig, ameddig a színes fények megvilágították az éjszakai eget.

Kilépett Miu Miu túsarkújából, majd mezítláb a padlót díszítő vastag, fehér szőnyegre lépve a szoba sarkában álló bárszekrényig ment. A pezsgő-, bor-, whisky- és vodkakészletre ügyet sem vetve kivett egyet a tucatnyi behűtött energiaital közül. Egy marék jeget dobott egy pohárba, majd kitöltötte az italt, és belekortyolt. Rádöbrent, hogy az irodája ugyanolyan gyéren díszített, mint az otthona. Semmit sem árult el róla. De ha valaki nem foglalkozik kellőképpen a saját döntéseivel, akkor sokkal kényelmesebb megfizetni a belsőépítészeket, hogy megtegyék helyette.

Ellie-nek az üzlet volt az első, nem pedig az, hogy hány szálas egyiptomi gyapjú borítja az ágyát, mennyi David Hockney-kép lóg a képsínéről vagy éppen hány darab Swarovski-kristályt használtak fel a nappaliban függő csillárjához. Visszament az íróasztalához, és kelletlenül a másnapi tennivalók listájára pillantott, amit Ula már korábban összeállított. Andrejt várta, aki a sofőrje és egyben testőre is volt, hogy hazavigye, ahol átnézheti, milyen javaslatokat tett a PR-részlege a hamarosan megtartandó beszédével kapcsolatban, melyben tájékoztatja a média képviselőit az applikációjukkal kapcsolatos új frissítésükről. Ez a frissítés forradalmasítja majd az iparágát, ezért mindent jól kell csinálnia.

Másnap reggel fél hatkor fodrász és sminkes megy majd ki hozzá a Belgraviában lévő lakására, még az előre felvett CNN-, BBC News 24-, Fox News- és Al Jazeera-interjúk sugárzása előtt.

Ezután le fog ülni az Economist egyik újságírójával, illetve pózol a Press Association fotóihoz, majd tízre remélhe-

tőleg haza is ér. *Nem épp így a legjobb kezdeni a vasárnapot* – gondolta.

Ellie sajtóügynöke előre figyelmeztette a hírügynökségeket, hogy az ügyfele csak a munkájáról hajlandó beszélni, a magánéletével kapcsolatban szigorúan tilos kérdéseket feltenni. Ezért utasította vissza nemrég, hogy a Vogue magazin egy portréban mutassa be, melyhez a legendás fotós, Annie Leibovitz készített volna képeket. Az újságban megjelenő cikk, amit valószínűleg a világ számos más kiadványa is át szándékozott venni, hatalmas jelentőséggel bírt volna, de emiatt nem volt érdemes feladnia a magánéletét. Azt már így is megtépázta az utóbbi néhány év.

Ellie hírhedten zárkózott volt a munkán kívüli életével kapcsolatban, és nem akart nyilvánosan foglalkozni a kritikus megjegyzésekkel, amiket az üzleti tevékenysége miatt kapott – ezt inkább meghagyta a PR-csapatának. Tanult a néhai Steve Jobs példájából, aki nem kezelte megfelelően az iPhone 4 antennaproblémáját, és akkoriban nagyon nagy kárt okozott a márkának, valamint magának is, a vállalat ikonikus vezetőjeként. Az asztalon egyszer csak világítani kezdett a privát telefonja. Nagyon kevés ember volt abban a kivételezett helyzetben, hogy ismerje a magán e-mail-címét: gyakorlatilag alig néhány tucatnyian a világ számos országában dolgozó négyezer alkalmazottja közül, valamint a családtagjai, akiket nem igazán volt ideje meglátogatni. Nem mintha nem gondolt volna gyakran a rokonaira – elég pénzt vetett oda nekik az évek során, hogy kárpótolja őket a hiányáért –, hanem inkább arról volt szó, hogy sosem bizonyult elég hosszúnak a nap, és sosem értették meg egymást. Ellie-nek nem voltak gyerekei, nekik viszont igen. Nekik nem kellett irányítaniuk egy több milliárd fontos vállalatot, Ellie-nek pedig igen. Felvette a telefonját, és azonnal felismerte a feladó e-mail-címét a kijelzőn. Kíváncsian megnyitotta a levelet. DNSPárod: pár visszaigazolása – olvasta.

Összeráncolta a homlokát. Még régebben ugyan valóban regisztrált az oldalon, az első reakciója mégis az volt, hogy biztos valamelyik beosztottja új tréfát vele.

Ellie Ayling, az ön DNS-párja: Timothy, férfi, Leighton Buzzard, Anglia. Az alábbi utasításokat követve érheti el a teljes profilját.

Letette a telefont az asztalra, és behunyta a szemét.

– Már csak ez hiányzott – morogta maga elé, és kikapcsolta a készüléket.

6. fejezet

MANDY

– Keresett már?

– Küldött már SMS-t vagy e-mailt?

– Honnan származik?

– Mivel foglalkozik?

– Milyen a hangja? Mély, szexi? Van akcentusa?

Mandy családtagjaitól sűrűn záporoztak a kérdések. Három húga és az anyja az ebédlőasztal körül szorongtak információra éhesen, hogy megtudjanak valamit a párjáról, Richardról. Hasonlóképpen éreztek az előttük lévő négy dobozzal kapcsolatosan is, melyekben a korábban rendelt pizza, fokhagymás kenyér és szószek voltak.

– Nem. Nem. Peterboroughból. Személyi edző, és nem, nem tudom, milyen a hangja – felelte Mandy.

– Akkor mutass róla képet! – kérte Kirstin. – Majd megveszek, hogy lássam!

– Csak néhány képem van róla, amiket a Facebook-oldaláról mentettem le. – Valójában legalább ötven volt neki, de nem akarta, hogy tudják, mennyire rajong a férfiért, pláne így ismeretlenül.

– Ó, istenem! Azért nem akarod megmutatni, mert a rúdjáról küldött képet, mi? – kérdezte az anyja.

– De anya! – kiáltott fel Mandy. – Mondtam már neked, hogy még nem beszéltünk, és a *rudjáról* sem láttam képet.

– Ha már szóba kerültek a rudak, lássunk neki a húsnak! – mondta Paula, és odakínált egy szeletet a testvéreinek. Mandy megrázta a fejét. Erősen hitt abban, hogy párkapcsolatban élő húgai ugyan ülhetnek a babérjaikon, és annyit ehetnek, amennyi csak beléjük fér, de neki oda kell figyelnie arra, hogy mit eszik. Az sem számított, hogy aznap esetleg lehet-e csalni: Grazia szerint a negyvenkettes és a negyvennégyes méret között néha csak egy harapás a különbség. Mandy kiválasztotta azt a képet, amelyen Richard póló nélkül szörfözik, majd körbeadta a telefont, hogy a családja megnézhesse.

– Jesszusom, ez a pasas aztán ki van gyúrva! – visította Paula. – De legalább egy tízessel fiatalabb nálad. Te is olyan puma vagy, akinek egy fiatal fiúcska kell, mi?

– Szóval, mikor fogunk találkozni vele? – kérdezte Kirstin.

– Nem tudom, hiszen még nem beszélgettünk.

– Csak képet vár a dákójáról, hogy megtudja, rendben van-e a méret! – nyögte be Karen, és mindannyiukból kitört a nevetés.

– Mocskos a fantáziátok! – vágott vissza Mandy. – Bár csak ne mondtam volna semmit!

Most az egyszer örült, hogy jó híreket oszthat meg a családjával a szerelmi életével kapcsolatban. Mind a három húga megállapodott már és férjhez ment – mindannyian a DNS-párjukhoz –, így mardosta a bizonytalanság, és kezdte úgy érezni, hogy őt parlagon hagyták, különösen azóta, hogy a testvéreinek gyerekei születtek. Mandy már betöltötte a harminchetet, és elvált asszonyként egyre inkább úgy tűnt neki, hogy soha nem is volt más. Ugyanakkor mióta Richard belépett az életébe – bár személyesen még nem –, minden biztatónak tűnt, és csak arra tudott gondolni, hogy jobbra fog fordulni a sorsa. A DNSPárodttól kapott

visszaigazoló e-mail arról tájékoztatta, hogy Richard is bejelölte azt a négyzetet, hogy ha megtalálják a párját, akkor a rendszer elküldheti neki az elérhetőségét. A férfi is értesítést kapott, ahogy Mandy címét is megtudta, de egyelőre még nem lépett vele kapcsolatba. Őt viszont majd' megölte az izgalom, de a szíve mélyén régimódi volt, és abban hitt, hogy a férfinak kell futnia a nő után.

– Oké, a következőt kell tenned – kezdte Kirstin. – Először is küldj neki egy üziti! Legyél kezdeményező, és jelöld ki egy dátumot, amikor személyesen találkoztok egy étteremben vagy ilyesmi... valamelyik elegánsabban, mint például a Carluccio's vagy a Jamie's! Aztán várasd, és csak néhány randevú elteltével engedd meg neki, hogy megcsókoljon... másról nem is beszélve!

– Á, a fenéket! – vágott közbe Paula, aki nagyot szívott az e-cigijéből. – Az a szépsége a DNS-párosításnak, hogy nem kell lefutni a felesleges köröket. Tudjátok, hogy ti vagytok a tökéletesek egymás számára, szóval menjetek, és keféljetek, amennyit csak bírtok!

Mandy érezte, hogy bíborvörös lesz az arca.

Az anyja a fejét csóválta és a szemét forgatta. – Paula, Mandy nem olyan, mint te – mondta Karen. – Ő mindig lassan intézte a dolgokat.

– Meg lehet nézni, mire jutott vele – felelte Paula, majd Mandyhez fordult: – Már megbocsáss. De én azt mondom, hogy többé már nem kellene olyan lassúnak lenned. Anya a karját odaadná, hogy ismét nagymama lehessen, Karen meg én viszont eleget költöttünk már a dizájnér vaginánkra, hogy ne akarjunk kitolni még egy gyereket. És Kirstin, tudom, hogy a leszbikusoknak is lehet gyerekük, de te anyyira belemerültél a csajozásba, hogy még csak eszedbe sem jut megállapodni. Mandy, a négyes számú unoka terhe a te válladat nyomja. Csak gondoldj bele: jövő ilyenkorra már férjnél lehetsz és gyereket várhatsz!

Egy pillanatig mindenki döbbsen nézte Paulát, aki gyorsan hozzátette: – Bocsánat! Nem gondolkodtam, mielőtt beszéltem.

– Semmi baj. – Mandy lenézett az asztalra.

Mindig is vágyott egy gyerekre, és amíg Sean felesége volt, néhányszor majdnem sikerült is. Az iskola befejeztével rögtön összeházasodott a gyerekkori szerelmével, együtt összekuporgattak egy házra valót, és megpróbáltak családot alapítani. A kisbabák elvesztése teljesen összetörte, és részben ez volt az oka annak, hogy tönkrement a házasságuk. Néha éjszakánként, amikor a hálószobában csak a csend volt a társa, megesküdtött volna, hogy hallja, ahogy ketyeg a biológiai órája. Valószínűleg már kevesebb, mint tíz éve volt arra, hogy természetes úton teherbe essen, és a teste amúgy is esélyes volt a komplikációkra. Számtalan este vigyázott az unokahúgaira és az unokaöccsére: ilyenkor belenyilallt a fájdalom, hogy bárcsak neki is megadatna ugyanez, és bár lenne valakije, akit feltétel nélkül szerethet. Persze imádta a húgai gyerekeit, de azért ez egyáltalán nem volt ugyanaz. Arról álmódott, hogy van valaki, akit ő segített megteremteni és megformálni, aki tőle függ, akinek szüksége van rá, aki mindig tanácsot kér tőle, és aki a halála napjáig „anyának” szólítja.

Szörnyű kilátásnak tűnt, hogy esetleg gyermektelen vénlány lesz belőle, de ahogy rohantak az évek, Mandy azon aggódott, hogy ez az eshetőség egyre valószínűbb.

– Azt hiszem, egy kicsit előreszaladtál – jelentette ki Mandy. – Hagyom, hadd tegye meg ő az első lépést, aztán majd meglátjuk, hogy onnan miként haladunk tovább, oké?

A többiek vonakodva bólintottak, Mandynek pedig eszébe jutott, hogy nemrég még neki is voltak fenntartásai a DNSPároddal kapcsolatban. A vetélései miatt megintgott a házassága, de az utolsó szöveget az verte be a koporsóba, amikor Sean egyszer csak elhagyta egy nála tizenegy

évvel idősebb nő miatt. Anélkül végeztette el a tesztet, hogy Mandy egyáltalán tudott volna róla, és kiderült, hogy valaki más a párja.

Gyorsan felbontotta a házasságukat, majd amint sikerült eladni a házukat, egy bordeaux-i kastélyba költözött, hogy ott éljen a francia nővel. Mandynek pedig össze kellett szednie magát: csak az összetört szíve volt az övé, és egy apró lakás. A DNSPárod azonban többé már nem volt az ellensége – az idő elsimította az alapötlettel kapcsolatos ellenérzéseit. És most, három évnyi szingliség után készen állt arra, hogy ismét megossa valakivel az életét. Csakhogy ezúttal nem bízta a dolgot a véletlenre: olyasvalakit választott, akit neki teremtettek. Hiszen mi baj lehet? Remélte, hogy a párja is ugyanígy gondolkodik, bár nem kapkodta el a kapcsolatfelvételt. Azért imádkozott, hogy ne legyen házas, mert nem akart úgy tönkretenni egy boldog otthont, mint ahogy Régine tette az övével. Csak a neki járó férjet és gyereket akarta megkapni.

7. fejezet

CHRISTOPHER

Christopher antik asztalánál ült a kétszintes lakása végében lévő raktárhelyiségben.

Bekapcsolta mindkét monitorját, valamint a vezeték nélküli, bluetoothos billentyűzeteit, és úgy állította be őket, hogy tökéletesen párhuzamosak legyenek. Megnyitotta az e-mailjeit az első képernyőn, a másodikon pedig számtalan programot nézett át, majd rákattintott a „Hol a mobilom?” linkjére, amit néhány hónappal korábban töltött le. Huszonegy különböző szám jelent meg a képernyőjén, de csak ket-tő volt közülük világoszöld, ami azt jelölte, hogy a felhasználó mozgásban van. *Így estefelé ez a megszokott* – gondolta.

Az utolsó előtti telefonszám csigázta fel leginkább a kíváncsiságát. Megnyitott egy térképet az eszköztárban, és egy piros körrel bejelölte, hogy hol van most a telefon felhasználója. A megadott GPS-koordináták alapján a lány abban az utcában tartózkodott, ahol lakott.

Hetes számú szokása szerint ilyenkor fejezi be a munkáját abban az egyszerű kis sohói csirkesütödében, ahol este tizenegyig dolgozik. Ezután rendszerint hazamegy a 29-es busszal.

Feltételezte, hogy egy órán belül ágyba kerül, hiszen reggel hatkor másodállásban már irodát fog takarítani London

központjában. Christopher ezekben az órákban láthat munkához.

Amikor szűkítette a lehetőségeit, mindig figyelembe vette, hogy miként éri majd el őket, és hogy milyen messze laknak tőle. Tanult a hozzá hasonlók hibáiból: a helyszínek kiválasztásában kerülni kell a szabályszerűséget – kívülről mindennek véletlenszerűnek kell tűnnie, de legbelül tökéletes rendnek kell lennie. Idővel rájött, hová kell autóval menni, hová bicikkel, és melyik helyszínt a legjobb gyalogszerrel megközelíteni.

Hetes számú lakása huszonkét percnyi sétára volt tőle.

– Kitűnő – mormolta maga elé elégedetten.

De a képernyőjén lévő vörös karikától elvonta a figyelmét a másik monitor, melyen tucatnyi e-mail-fiókja volt látható. Négy éjszaka telt el azóta, hogy üzenetet kapott a DNSPárodától, de még nem nyitotta meg, mert Hatos számmal volt elfoglalva. Most viszont, hogy újra látta, elfogta a kíváncsiság, hogy a biológia szerint melyik nő a legmegfelelőbb a számára. Legalábbis remélte, hogy egy nő az – olvasott már olyan esetekről, hogy valakinek azonos nemű vagy évtizedekkel idősebb párt jelölt ki a rendszer. Nem akarta, hogy egy buzi vagy valami vénség szeresse, bár az igazat megvallva Christopher nem akarta, hogy bárki is szeresse. Harminchárom éve alatt elég időt pazarolt már futó kapcsolatokra, hogy tudja, mekkora erőfeszítés kielégíteni egy másik ember igényeit. Nem neki való volt. Annak ellenére, hogy milyen hátulütői voltak a potenciális DNS-párnak, mégis furdalta a kíváncsiság, hogy ki lehet az övé. Kinézett az ablakon a sötét kertbe, és elképzelte, milyen szórakoztató lehet tovább folytatni a projektjét, miközben úgy tesz, mint ha egy teljesen átlagos, hétköznapi párkapcsolatban élne.

Megnyitotta a levelet. Az e-mail-címen kívül még a következőket olvasta benne:

Amy Brookbanks, nő, 31 éves, London, Anglia.

Tetszett neki, hogy a nő nem adta meg a mobilszámát: ez óvatosságról árulkodott. Számtalan lány volt a listáján, akiből hiányzott az effajta körültekintés, ez pedig a bukásukhoz vezetett – és ez így lesz a jövőben is. Úgy döntött, ha majd aznap este hazatér, küld egy bemutatkozó e-mailt Amynek, hogy megnézzze, miként reagál a lány. A másik képernyőjén minden a számítása szerint alakult: Hetes számú meg sem mozdult. Elégedetten kikapcsolta a monitorokat, bezárta a szoba ajtaját, majd a konyhaszekrényhez sietett, ahol a már összekészített felszerelését tartotta. Beletette a hátizsákjába a frissen fertőtlenített, fafogós sajtvágo drótot, feltöltőkártyás telefonját, melynek hátuljára rá volt ragasztva a lány száma, a kesztyűjét, valamint Polaroid gépét. Miközben kabátot és kesztyűt húzott, a fényképezőgépre pillantott. Nem eredeti, a hetvenes évekből származó darab volt, mert a rendőrség túl gyorsan a nyomára bukkant volna a képekhez szükséges papírnak. Az ő gépéhez széles körben elérhető papír kellett, maga a fényképezőgép pedig digitális volt, és olyan modern funkciókkal büszkélkedhetett, mint például a színes szűrők.

Christopher bezárta a bejárati ajtót, szorosabbra húzta a hátizsákja szíját, majd fürge léptekkel elindult a csendes utcán. Arra gondolt, hogy mivel a listáján lévők mind olyan profilképet használtak, ami az Instagramra is felkerült, a számainak a lehető legjobban kell kinézniük – még halálukban is.

8. fejezet

JADE

Jade derűsen nézte, ahogy a hotel wellnessrészlegének két kozmetikusa kiveszi aldis szatyrukból a szájalmas kinézetű ebédjüket.

Shawna táskájában féltucatnyi fóliába csomagolt, vékonyra vágott zellerszál volt, és egy edényben kalóriaszegény piri-piri humusz, míg Lucy farkaséhséggel vetette rá magát gluténmentes magvas zsömléjére, valamint a még mindig gőzölgő, bögrés csirkehúslevésére, amit az ebédlő mikrójában melegített fel.

Jade kivette Tupperware ebédes dobozát a táskájából. Ő egy csomag hagymás Monster Munch snacket, egy kis szelet Malteserst és egy ajtótámasz méretű sonkás szendvicset húzott elő, amiben ropogós, zöldséges chutney is volt – valamint egy doboz Pepsit. Egyáltalán nem fűlt a foga ahhoz, hogy a harmincas munkatársai étrendjét másolja. *Leszarom a bikinit* – gondolta, miközben beleharapott a szendvicsebe.

– Mi van azzal a sráccal a klubból, akivel találkozgattál? – kérdezte Shawna Lucytól, és lenyalta a műkörmére csep-pent humuszt.

– Az egy kibaszott hülye. – Lucy felhorkant. – Tegnap estére azt ígérte, hogy elvisz majd vacsorázni, amiből végül Nando's lett, aztán egész este azt a repedtsarkú kasszás

csajt bámulta. De most tényleg: ki csinál ilyet egy randin? Ez szörnyű bunkóság!

– Ez komoly? Hogy ez mekkora játékos!

– Tudom. Bár ma este átjön majd hozzám, azt mondtam, hogy én fogok főzni. És te? Mi van azzal a tetovált fickóval a Tinderről?

– Denzelre gondolsz? Azt mondja, bejövök neki, aztán meg négy napig nem is hallok felőle! Ez milyen már?

Jade megrázta a fejét, és ismét beleharapott a szendvicsebe. – Szörnyű! Nem is tudom, hogy bírjátok. Örülök, hogy nekem már nem kell ezzel vesződnöm – mondta két harapás között. Az ilyen beszélgetések mindig emlékeztettek arra, hogy milyen szerencsés, amiért megtalálta Kevint a DNSPárod segítségével, de közben dühítette, hogy a férfi a világ másik végén, Ausztráliában lakott. Mielőtt megkapta volna a megerősítő e-mailt, ő is egy cipőben járt a munkatársaival – de szerette azt hinni, hogy jobban meg tudja ítélni a férfiakat. A valóságban viszont ő is pontosan annyi lúzerrel – a Cosmopolitan szóhasználatával élve: „átmeneti pasival” – randevúzott, mint ők.

– Igen, neked könnyű – mondta Lucy. – Te már megtaláltad a párodat.

– De azért nem olyan, mintha az ajtómban állna, nem? – felelte Jade. – Nem tudok se átugrani hozzá vacsorázni, se összebújni vele. Ti legalább tényleg kapcsolatban vagytok ezekkel a pasikkal, még ha szarul is bánnak veletek.

– A férfiak már csak ilyenek, nem? – szólalt meg Shawna. – Ha nem tartoztok azon több millió ember közé, akik már megtalálták a DNS-párjukat, akkor be kell kell érnetek azzal, ami jut... amíg az *igazi* fel nem bukkan. Már ha felbukkan.

– Addig viszont el kell viselnünk egy csomó rohadékot – tette hozzá Lucy.

– Nem, lányok, ebben tévedtek. – Jade örömét lelte abban, hogy megmondhatja nekik, mit kellene tenniük. – Ha

mi, csajok, összedugnánk a fejünket, és újraírnánk a törvényeket meg megegyeznénk abban, hogy többé nem tűrjük, hogy szarul bánjanak velünk, akkor a pasiknak nem lenne más választásuk, mint összekapni magukat. Addig viszont továbbra is mindent ugyanúgy csinálnak, mert mi hagyjuk nekik.

– Miért nem mész el Ausztráliába, hogy aztán ott boldogan élj Kevinnel? – kérdezte Shawna. – Ha a tudomány mai állása szerint *ő az igazi*, akkor miért fecserled el itt az életed?

– Nem hagyhatok itt csapot-papot, hogy odamenjek – rázta meg a fejét Jade. – Tudjátok, hogy mennyibe kerül a repülőjegy Ausztráliába? Épp most fizettem ki az egyik hitelkártyám miatti tartozásaimat. Plusz ott van a lakásom, a karrierem, és a családomra is gondolnom kell...

– A lakásodat bérled, karriered meg nincs, csak egy állásod, amit gyűlölsz – tudom, mert mindannyian utáljuk ezt a helyet –, a családdal pedig csak hébe-hóba találkozol. Szóval, ami azt illeti, nem nagyon tudsz jó kifogást felhozni.

– És nem is arról van szó, hogy fejest ugranál az ismeretlenbe – folytatta Lucy –, hiszen tulajdonképpen egymásnak teremtettek benneteket. Mondd el, hogy mit szeretsz benne!

Jade elnevette magát. Nem volt semmi, amit ne szeretett volna Kevinben. Leszámítva az irányítószámát. – Vicces, miatta jól érzem magamat a bőrömben, kedves, gyönyörű a mosolya...

– Küldtetek már egymásnak szexi szelfiket?

– Természetesen nem! – tiltakozott Jade. – Nem vagyok ribanc. – Valójában egyszer megpróbálta, de úgy tűnt, Kevin nem igazán lelkesedik érte.

– Jézusom! – kacagta el magát Lucy. – Rólam annyi pucér szelfi kering a kibertérben, hogy felrobbanthatná az internetet.

Jade rekedten felnevetett – ezért a nevetéséért szerette mindenki.

– Ha azt nem, akkor azért szexteltek, ugye? – vágott közbe Shawna.

– Szextelés?

– Igen: disznó SMS-ek és mocskos dumák telefonon. Elmondod neki, hogy mit akarsz csinálni vele, ha találkoztok. Na?

Jade megrázta a fejét.

– Egy kis szex a Skype-on? Vagy a Facetime-on?

Kevinnek sajnos semmi ilyesmije nem volt. Jade néhány-szor már javasolta, hogy használják, de a férfinak nincs se laptopja, se pedig okostelefonja.

Korábban csórónak gondolta magát, de az ő helyzete korántsem volt olyan, mint Keviné az isten háta mögötti városkájában. Ez is a sok közös vonásuk közé tartozott.

– Mit is mondtál? Ausztráliában él vagy 1950-ben? – folytatta Shawna. – Te nem az a fajta vagy, aki hagyja, hogy egy pasi felültesse.

– Ahhoz, hogy tudjam, mit érzek iránta, nem kell látnom, ahogy mozog, vagy pofákat vág, mint egy idióta.

Shawna és Lucy összenéztek, majd egyszerre bólintottak.

– Akkor ez biztos, hogy szerelem – jelentette ki Shawna. – A mi miss Jade Sewellünk senkire sem szokott rábólintani, de ha ez a pasi olyan csodálatos, mint ahogy elmondod, akkor ne vesztegesd tovább az időt, hanem gyerünk, találkozz vele!

– Vagy úgy végzed, mint mi – kuncogott fel Lucy, bár Jade a hangjából valami figyelmeztetésfélét érzett ki. – Jade drágám, de most komolyan, nekünk már csak az alja maradt. Naponta csap le egy-egy jó pasira a párja. Mi Shawnával olyanok vagyunk, mint a keselyűk: azt csipegetjük le a csontokról, ami megmaradt. És nekünk elhíheded, hogy ez aztán nem frankó. Egyáltalán nem. Ha én együtt lehetnék a párommal, akkor az első géppel elhúznék innen, nem pedig

egy hotel hátsó bejáratnál enném az ebédet a földön a munkatársaimmal.

– Jaja, elég a kifogásokból! – tette hozzá Shawna.

– A hozzánk hasonló lányok nem tesznek ilyet – felelte Jade, akit meglepett Lucy nyíltsága. – Nem hagyhatok itt mindent, hogy csak úgy elmenjek. És ahogy mondtam, Ausztráliába egy vagyonba kerül a jegy.

– Mennyi maradt a hitelkártyádon?

– Hát, épp most rendeztem az egyiket...

– Mennyi a limited?

– Azt hiszem, néhány ezer.

– Akkor csengesd ki a kártyáddal a nyaralásodat! Mi veszítenivalód van? Legyél már tökös, csajsz!

– Csak aztán nehogy pofán csapjalak a tökömmel. Én aztán nem fogok egy pasit kergetni a világ körül!

Shawna és Lucy rábámultak: mind a ketten úgy felvonták tetovált szemöldöküket, amennyire csak a botox engedte. – Drágám, nem arról van szó, hogy kergetnéd. Ő már a tiéd.

– Nem tehetem – ismételte meg Jade, majd egy kis szünetet tartott. – Vagy igen?

9. fejezet

NICK

– Szerintem vágjunk bele! – motyogta Sally háton fekvve, miközben az utcai lámpák fényében fürdő gerendákat bámulta a hálószoba mennyezetén.

– Hát, általában ez tovább tart neked, de nem panaszkodom – felelte Nick, és kihúzta a fejét a nő lába közül, majd előbukkant a paplan alól. A keze elindult az éjjeliszekrény felé, ahol Sally a játékaikat tartotta.

– Nem a szexre gondoltam – felelte Sally. – Szerintem meg kellene csináltatnunk a DNSPárod-tesztet.

Nick visszaevickélt a saját térfelére. – Bébi, te aztán haza tudod vágni a hangulatot!

– Sajnálom.

– Miért most? Amíg Sumaira és Deepak be nem ugrottak vacsorázni, és szóba nem hozták ezt az egészet, meg voltál győződve róla, hogy nekünk nem kell megcsináltatnunk.

– Ó, bébi, még most is úgy gondolom – felelte Sally Nick mellkasszőrét cirógatva, mintha csak meg akarná nyugtatni. – De ahogy Sumaira mondja: nagyobb biztonságot ad, ha tudja az ember. Ha tényleg tudja.

Hogy rohadna meg Sumaira! – gondolta Nick, de nem mondta ki hangosan. – Biztos, hogy nem így akarsz a tudomásomra hozni, hogy bizonytalan vagy az esküvő miatt?

– Hát persze, hogy nem, te buta! – Sally lehúzta magához a fejét, hogy megcsókolja. – De tudod, milyen vagyok. Nálatok minden rendben, a szüleid ősidők óta együtt vannak. Az én anyám viszont háromszor ment férjhez, az apám pedig a negyedik feleségét fogyasztja. Mind a ketten állandóan valami olyasmit keresnek, amiről azt hiszik, hogy hiányzik nekik, én pedig nem szeretnék olyan lenni, mint ők. Tudni akarom, hogy legalább biológiai szempontból van-e esélyünk.

– És mi van, ha kiderül, hogy nem passzol a DNS-ünk?

– Akkor szem előtt tartjuk majd, hogy még több energiát kell fektetnünk a kapcsolatunkba. Ahogy John Lennon mondta: „Csak szerelemre van szükséged.”

– Igen, de azt is mondta, hogy: „Én vagyok a rozmár”, szóval annyira azért ne higgyünk a bölcsességeinek!

– Akkor benne vagy? – nézett rá Sally esdeklően.

Nick nem tudott nemet mondani a nő kölyökkutya-telkintetének: – Ha boldoggá tesz, akkor igen, vállalom. Most viszont folytathatom azt a másik dolgot, ami, ha jól tudom, szintén boldoggá tesz?

Sally észrevette, hogy Nick elmosolyodik, majd a vőlegénye feje ismét eltűnt a paplan alatt, és a lába között állapodott meg.

10. fejezet

ELLIE

A rádiós óra hajnali 3:40-et mutatott, amikor Ellie már inkább nem is próbálkozott tovább az alvással. Mivel mozgalmass nap előtt állt, igazán ráfért volna a pihenés, de az agya valahogy nem vette az üzenetet. Ehelyett egy elszabadult vonat sebességével száguldottak a gondolatai azal kapcsolatban, hogy az elkövetkező néhány óra során mit kell tennie azért, hogy reklámozza átdolgozott applikációját. Rendes körülmények között bevette volna a magánorvosa által felírt altatót, de most nem kockáztathatta meg, hogy kába legyen akkor, amikor nagyon is észnél kell lennie. Mióta közszereplő lett, Ellie lassan megutálta a világsajtónak adandó interjúkat. Egy évtizede még ő is csak egy szorgalmasan dolgozó méhecske volt a színpalak mögött, aztán a következő pillanatban már egyszerre megszaltta az egekig és alázta porig a nemzetközi média. Ez viszont megedzette, és hamarosan híre ment, hogy kíméletlenül megtesz mindent a vállalkozása sikere érdekében. Ugyan utaltak arra, hogy talán gátlástalanok a módszerei, de konkrét bizonyíték hiányában ez nem volt több puszt szóbeszédnél. Ellie elég embert lefizetett ahhoz, hogy vállalkozása korai időszakának teljes története soha ne lásson napvilágot.

Ahogy a nagyközönség egyre inkább érdeklődni kezdett iránta, a pletykalapok a magánélete minden szegletében kutakodni kezdtek, úgy vájkálva a múltjában, mintha épp per folya ellene. Utánajártak a korábbi kapcsolatainak is, és elég pénzt löktek az exeinek, hogy azok elmeséljék, milyen ember: milyen barátnő és milyen szerető. Ellie ennek következtében nem csak a sajtótól kezdett el tartani, hanem mindenki mástól is – így viszont szinte lehetetlenné vált számára a párkeresés. És ugyan elismerte, hogy nem igazságos minden férfit egy kalap alá venni, ha megismerkedett valakivel, mindig falakat emelt maga köré, és megpróbálta kitalálni, hogy vajon mi motiválhatja az érdeklődésüket. Vajon csak a vagyona érdekli őket? Fel lehet vágni a haverok előtt azzal, hogy egy milliárdost dugnak? Vagy ismét egy szaftos főcím lesz majd a viszonyuk vége a *Sun on Sunday* címlapján? Ellie-nek nem rémlett olyan, hogy Bill Gatest, Mark Zuckerberget vagy Tim Cookot bármikor is pellengérré állították volna a szexuális életük miatt, ezzel szemben az övé nagyon sűrűn tárgyalt téma volt.

Az oldalára fordult, kinyújtotta a lábát, és közben arra gondolt, hogy egy külön jogászcsapatot kellett alkalmaznia, hogy figyelmeztessék, ha a sajtó munkatársai valami rosszban sántikálnak. Aztán miután megnyert vagy féltucatnyi becsületsértési pert, már túl drága multság lett volna hazudozni róla, így az újságírók elvesztették az érdeklődésüket. Ha bármit is akartak, a médiáért felelős csoportjához kellett fordulniuk, ő pedig kikapcsolta az összes Google-, Facebook- és Twitter-értesítést, nehogy véletlenül kísértésbe essen, és megnézzze, mit írnak róla az emberek. Csak akkor állt a nyilvánosság elé a vállalat emblematikus alakjaként, ha az valóban szükséges volt.

Ellie dühösen felmordult, mivel még mindig nem volt elég fáradt, majd a paplant félrelökve felkapcsolta az olvasólampáját. Ekkor eszébe jutott az órákkal korábban kapott e-mail,

mely megerősítette, hogy sikerült beazonosítani a DNS-párját.

Tíz éve regisztrált, amikor a vállalat még gyerekcipőben járt. Aztán ahogy gyorsan egyre népszerűbb lett, azt feltételezte, hogy csak idő kérdése, és ő is megtalálja a DNS-párját. De amikor már az egymilliárdot is meghaladta a regisztrált felhasználók száma, lassan kezdte feladni a reményt. Az ő DNS-párja vagy valaki mással élt boldog kapcsolatban, vagy egy fejlődő országban lakott, ahol nem fért hozzá a teszthez, és így nem tudott róla – vagy egyszerűen csak nem akarta tudni –, hogy ki lehet a DNS-párja. Így hát kezdett hozzászokni a gondolathoz, hogy egyedül él és ez így is marad, az utóbbi években pedig annyira lefoglalta a munka, hogy már nem is érdekelte ez az egész. Nem volt szüksége kapcsolatra ahhoz, hogy elégedett legyen – ehhez elég volt önmaga is. Mi olyat tehetne hozzá egy DNS-pár az életéhez, amit egyedül nem tud elérni? Ugyanakkor el kellett ismernie, hogy valahol legbelül érdekelte, ki az az ember.

– A francba is! – mondta hangosan, és felkapta a telefonját. Megnyitotta az e-mailt, kifizette a 9,99 fontot a párja adataiért, és várt. Két perccel később meg is érkezett az automata válasz:

Név: Timothy Hunt. Kor: 38 év. Foglalkozás: rendszerelemző. Szemszín: mogyoróbarna. Hajszín: fekete. Magasság: 175 cm.

A nyugati világ majdnem minden második férfiára ráillik ez a személyleírás – gondolta.

Ula! – kezdte az e-mailt a személyi asszisztensének. Tudj meg mindent egy bizonyos Timothy Huntról! Rendszerelemző, Leighton Buzzardben él.

Az e-mail-címét lent találod. Küldd át reggel, hogy mit találtál róla! Köszönöm.

Meglepődött, mert Ula azonnal válaszolt neki. Ez sosem alszik? – tűnődött Ellie.

Állásinterjúnk lesz vele? Nem látom a listámon – **írt vissza Ula.**

Bizonyos szempontból igen – **felelte Ellie.** És mindenképp legyen róla fénykép! Ha szükséges, vegyél igénybe külső segítséget!

Ellie az éjjeliszekrényre tette a telefonját, és visszabújt a paplan alá. A másik oldalára fordult, és az ágya üres felét bámulta: a lepedő éppen olyan ropogós és sima volt, mint reggel, amikor a házvezetőnője felhúzta. Néhány éve most először adta át magát az érzésnek, hogy elképzelje, milyen is lenne valaki mással osztozni azon a helyen.

11. fejezet

MANDY

Mandy a kófalnál téblábolt, ami a Richard Facebook-oldalán talált címhez tartozó helyet vette körül. Nézte, ahogy előtte az úton mindenki siet, hogy elmeneküljön a szitáló eső elől, és ő is igyekezett összeszedni magát, hogy utánuk induljon. A legtöbb társaságban általában magabiztosan viselkedett, de ha sok idegennel találkozott, akkor hajlamos volt zárkózottá és szótlanná válni. Fogalma sem volt, hogy mit mondana, ha valaki megpróbálna beszédbe elegyedni vele, így inkább igyekezett észrevétlen maradni. Nem számít, ha késik néhány percet – senki sem ismeri, és nem is várják. Mandy nem sokat teketóriázott, beteget jelentett a munkahelyén, a húgainak pedig azt mondta, hogy egy képzés miatt egy ideig nem lesz elérhető. Még ha rá is jönnek, hogy hazudik, valószínűleg amúgy is azt feltételezik majd, hogy az egésznek Richard Taylorhoz, a DNS-párjához van köze. Elővett a táskájából egy csomag kalóriaszegény mentolos cukrot, és bekapott egyet. Előhúzott egy kistükröt is, és több szögből is próbált megbizonyosodni róla, hogy nagyjából szalonképesen néz ki a kétórás autóút után. Beletúrt a hajába, remélve, hogy a nedvességtől nem lett túl bozontos.

Végül, amikor meghallotta a bentről kiszűrődő zenét, lassan elindult az úton, majd az ajtóhoz érve megpróbált

felkészülni arra, ami bent várhat rá. Az igazat megvallva fogalma sem volt, hogy mit csinál itt, vagy hogy mi a célja ezzel az egésszel. Csak azt tudta, hogy ők ketten Richarddal arra hivatottak, hogy valamiben osztozzanak – legyen az bármilyen bonyolult is. Így hát bement, és leült leghátul. A templomi pad végéről felkapott egy ott felejtett szertartásrendet, és átfutotta, hogy valamelyest megpróbáljon megnyugodni. Az elől lévő mikrofonnál két gitáros játszott: egy olyan balladát énekeltek, amit nem ismert. Mikor befejezték, egy őszinte mosolyú férfi lépett a helyükre.

– Stuart, Derek, köszönjük – mondta. – Először is mindenkinek szeretném megköszönni, hogy eljött. A Taylor család nevében üdvözlök mindenkit a Szent Péter és Minden-szentek templomban a drága barátunk, Richard emlékére tartott különleges szertartáson.